

χρόνων, ἤτοι μετὰ 500 περίπου ἔτη, ἀναφέρονται μὲν ἐν αὐτῇ Ἀχαιοὶ καὶ Δωριεῖς, εἶχεν ἤδη μετονομασθῆ Κνωσὸς ἢ φοινικικὴ Καίρατος, καὶ λέγονται οἱ Κρήτες στρατευσάντες ἐπὶ Τροίαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἰδίως ὅμως ἔτι ἐξυμνοῦνται ὡς μεγαλύτερες οἱ Ἐτεόκρητες, τὸ δὲ σπουδαιότερον, πολλαὶ ἔτι ὠμλοῦντο ἐν τῇ νήσῳ γλῶσσαι. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου, μετὰ ἕτερα πεντακόσια ἔτη, ἐσφζοντο ἀκόμη Ἐτεόκρητες, οἱ Πολιχνῖται καὶ οἱ Πραῖσιοι. Ὅθεν πολὺς ἐδέησε νὰ παρέλθῃ χρόνος πρὶν ἢ ἡ νῆσος ἐξελληνισθῇ καθ' ὅλοκληρίαν. Ἐπὶ τέλους ὅμως περιελήφθη, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι νῆσοι, ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ἠμποροῦμεν μάλιστα νὰ εἰπώμεν πολὺ μᾶλλον ἢ αἱ λοιπαὶ νῆσοι, διότι οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον ἐπολιτογράφησαν τὸν ἥρωα τῆς Κρήτης Μίνωα (1) εἰς τοὺς ἑαυτῶν ἥρωας ἀλλ' ἀπεδέχθησαν ὡς ἰδίας πολλὰς αὐτῆς θρησκευτικὰς ἀντιλήψεις καὶ μετεβίβασαν εἰς αὐτὴν τοὺς περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Διὸς μύθους, ἀνακηρύξαντες τὴν νῆσον ἐπσημῶς οὕτως εἰπεῖν μητρόπολιν τῆς ἑλληνικῆς θεογονίας.

Ἡ μεταξὺ Ἀρίων καὶ Σημιτῶν πάλη δὲν περιορίσθη εἰς μόνον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Πολλὰ αὐτῆς ἔχνη ὑποφαίνονται καὶ ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος. Οἱ δίδυμοι τοῦ Δαναοῦ δισέγγονοι Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος «κατὰ γατρὸς μὲν ἔτι ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους ὡς δὲ ἀνετράφησαν περὶ βασιλείας ἐπολέμουν. Καὶ κρατήσας Ἀκρίσιος Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει». Ὁ δὲ ἀπῆλθεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην καὶ νυμφεύεται τὴν τούτου θυγατέρα «Κατάγει δὲ αὐτὸν ὁ κηδεστὴς μετὰ στρατοῦ Λυκίων καὶ καταλαμβάνει Τίρυνθα, ταύτην αὐτῷ Κυκλώπων τειχισάντων. Μερσιάμενοι δὲ τὴν Ἀργεῖαν ἅπασαν κατόκουν. Καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἄργους βασιλεύει Προῖτος δὲ Τίρυνθος». Ἐπειτα ὁ τοῦ Ἀκρισίου υἱὸς Περσεὺς ἐφόνησεν ἐκ τύχης τὸν πατέρα «αἰσχυνόμενος δὲ εἰς Ἄργος ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν κλῆρον τοῦ δι' αὐτοῦ τελευτηκότος, παραγνεόμενος πρὸς τὸν Προῖτου παῖδα Μεγαπένθην ἠλλάξατο, τούτω τε τὸ Ἄργος ἐνεχείρισε. Καὶ Μεγαπένθης μὲν ἐβασίλευσεν Ἀργείων Περσεὺς δὲ Τίρυνθος προστειχίσας Μίδειαν καὶ Μυκῆνας». Ἐντεῦθεν μανθάνομεν ὅτι οἱ Λύκιοι, ἀντιτάξαντες εἰς τοὺς Δαναοὺς τοῦ Ἄργους τὴν Τίρυνθα, ὀχυροῦσιν αὐτήν, καὶ πλὴν τούτου κίττονται καὶ τειχίζουσι νέας πόλεις, ἰδίως τὰς πολυθρῦλῆτους Μυκῆνας, αἵτινες κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους ἐγένοντο τὸ κύριον ὀρμητήριον τῶν ἀπογόνων τοῦ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὠσαύτως ἐπελθόντος Πέλοπος. Ταῦτα δὲ τὰ κολοσσικὰ τείχη ὑπέλαβεν ἡ δημῶδης φαντασία οὐχὶ ἀνθρώπων ἔργα ἀλλὰ Κυκλώπεια.

Ἐτι εὐκρινέστερον ὑποφαίνεται ὁ ἐν Βοιωτίᾳ ἀνταγωνισμὸς τῶν δύο φυλῶν. Εἶδομεν οἷον οἱ Μινῶα τοῦ Ὀρχομενοῦ εἶχον συλλέξει πλοῦτον διὰ ναυτιλίας καὶ βιομηχανίας. Κατ' ἀρχὰς τὸ πολιτικὸν αὐτῶν ἀξίωμα ἀπέβη ἐνάμεινον τῆς ἄλλης λαμπρᾶς τύχης· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐμειώθη. «Στρατευσάμενος δὲ Ἐργίνος (ὁ Μινωῶν βασιλεὺς) ἐπὶ Θήβας, κτείνας οὐκ ὀλίγους, ἐσπέισατο μεθ' ὄρκων, ὅπως πέμψωσιν αὐτῷ Θηβαῖοι δασμὸν, ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, κατ' ἕτος ἑκατὸν βόας. Ἐπὶ τοῦτον τὸν δασμὸν τοὺς κήρυκας εἰς Θήβας ἀπώντας συντυχῶν Ἡρακλῆς ἐλωβήσατο ἀποταμὸν γὰρ αὐτῶν τὰ ὄτα καὶ τὰς ρῖνας καὶ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας δῆσας ἐκ τῶν τραχήλων ἔφη τοῦτον Ἐργίνῳ

(1). Τοῦτο δὲν δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ μετὰ πολλῆς βεβαιότητος. ὑπάρχει δὲ καὶ ἀντίθετος γνώμη διὰ πολλῶν ὑποστηριζομένη περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχῆς καὶ ιδιότητος τῶν περὶ Μίνωος θρῦλουμένων. Καὶ ὁ Θουκυδίδης φαίνεται θεωρῶν τὴν περίοδον τοῦ Μίνωος ἀκραιφνῶς ἑλληνικῆν.

